

ÉLETTÜNK

XX. évf. 2. szám (20. Jahrg., Nr. 2)

Az európai magyar katolikusok lapja

1988 február

Vallásszabadság nélkül nincs béke

II. JÁNOS PÁL PÁPA ÜZENETE A JANUÁR 1-ÉN TARTOTT VILÁG-BÉKENAP ALKALMÁBÓL

A pápák immár húsz esztendő kezdeményezéséhez híven II. János Pál pápa az újesztendő küszöbén ismét felszólította az embereket, hogy gondolkodjanak el közösen a béke felbecsülhetetlen értékéről. Az 1988-as világ-békenap témáján a pápa a béke és a vallásszabadság kapcsolatát választotta „A vallásszabadság a békés egymásmelletti élés feltétele” címmel. Bevezetőben a pápa megindokolja a két fogalom közti kapcsolatot:

A vallásszabadság mindenekelőtt az ember méltóságából folyó, kiolthatatlan követelmény s mint ilyen az emberi jogok épületének alapköve. Ezért pótolhatatlan tényező a személyek és az egész társadalom java, valamint az egyének önmegvalósítása számára. Ebből következik, hogy az egyének és közösségek szabadsága vallásuk megvallására és gyakorlatára az emberek békés együttélésének lényeges eleme... A béke ügyének ennél fogva éppoly súlyosan árt a vallásszabadság megsértésének bármiféle nyílt vagy burkolt formája, mint a személy más alapvető jogainak megsértése.

Az emberi jogok egyetemes nyilatkozatának kibocsátása után 40 évvel... meg kell állapítani, hogy a világ különböző részein még mindig emberek milliói szenvednek vallási meggyőződésük miatt: ezek korlátozó vagy elnyomó törvényhozás, vagy nyílt üldözés áldozatai, legtöbbször azonban megkülön-

böztető intézkedések alattomos gyakorlata miatt szenvednek.

A Szentatya ezután emlékeztet az 1986. október 27-én Assisiben megrendezett imatálalkozóra, amely jel volt a világ számára, és amelynek során a világ főbb vallási közösségei együtt akarták kifejezni azt a meggyőződésüket, hogy a béke felülről kapott ajándék, melyért imádkozni kell. A pápa ezután a vallásszabadság és a béke lényeges tényezőire mutatott rá:

Miközben a katolikus egyház hűségesen teljesíteni akarja küldetését, hirdetve az egyedül Krisztustól jövő üdvösséget, egyaránt fordul minden emberhez azzal a felszólítással, ismerje el a természeti rend törvényeit, melyek az emberi együttélést irányítják és meghatározzák a béke feltételeit. A társadalmi rend alapja és célja az emberi személy, mint elidegeníthetetlen jogok bitorlója; ezeket nem kívülről kapja, hanem természetéből erednek. Ezért senki és semmi, semmilyen külső kényszer nem szüntetheti meg őket, mert az ember lényének mélyén gyökereznek. Ennek megfelelően az emberi személy nem merül ki társadalmi, kulturális és történeti vonatkozásaiban, tekintve, hogy a szellemi lélekkel rendelkező ember sajátja a törekvés oly cél elérése felé, mely túlhaladja léte állandóan változó körülményeit.

Ezután a pápa áttért a szabadság fogalmának elemzésére:

A szabadság az ember legkiemelkedőbb tulajdonsága. Szabadság nélkül az emberi cselekedetek üresek és értéktelenek. A szabadság... az embernek az az állandó képessége, hogy értelmével az igazságot keresse és szívével a jóhoz ragaszkodjék, amely felé természete révén törekszik, anélkül, hogy bármiféle nyomásnak, vagy kényszernek lenne kitéve... De hogy az ember szabadsága az igazság keresésénél és a vallási meggyőződés ezzel kapcsolatos megvallásánál védve legyen egyesek, társadalmi csoportok vagy bármiféle erőszak túlkapásaival szemben, szükséges, hogy a társadalmi jogrend a vallásszabadságot egyértelműen biztosítsa, hogy a polgári törvények mint elidegeníthetetlen egyéni jogot elismerjék és szentesítsék. Minthogy a vallásszabadság polgári és társadalmi joga, az emberi szellem legsajátabb területét érinti, vonatkozási ponttá és bizonyos értelemben a többi alapvető jog mércéjévé válik. Az állam nem formálhat jogot arra, hogy közvetlenül, vagy közvetve beleszólhasson egyes személyek vallásos meggyőződésébe, sem nem bitorolhatja a jogot, hogy előírja vagy akadályozza egy személy vagy egy közösség vallási hovatartozását vagy a vallás nyilvános gyakorlatát. Az állami apparátusnak nincs semmi néven nevezendő joga rá, hogy a polgárok lelkiismerete helyébe

lépjen, sem arra, hogy elvegye vallásos közösségek életterét, vagy elfoglalja azok helyét.

II. János Pál pápa emlékeztetett az ENSZ közgyűlés előtt 1980-ban mondott beszédére, amelyben kifejtette a vallásszabadság alapelveit. Ezek megvalósításával foglalkozik újévi békeüzenete második pontjában.

El kell ismerni, hogy az imént említett elvek ma a legtöbb polgári jogrend és a nemzetközi közösség szervezetének közös kincsét képezik. Mégis gyakran előfordul, hogy a vallásszabadság jogát gyakran helytelenül értelmezik és nem tartják megfelelő tiszteletben... Több országban törvényes előírások és adminisztratív intézkedések a gyakorlatban korlátozzák vagy egyenesen megsemmisítik azokat a jogokat, amelyeket az alkotmányok a hívő egyének és vallási csoportok számára hivatalosan biztosítanak. De olyan törvényhozással és rendelkezésekkel is találkozunk még manapság is, amelyek egyáltalán nem veszik figyelembe a vallásszabadság alapvető jogát, vagy azt teljesen indokolatlanul korlátozzák.

A Szentatya ezután elismerően nyilatkozott olyan nemzeti és nemzetközi szervek munkájáról, amelyek felhívják a közvélemény figyelmét a vallásszabadságnak a világ különböző államaiban történt megsértésére. A katolikus egyház e téren való elkötelezettségét a pápa így ecsetelte:

A katolikus egyház a maga részéről nem szünt meg kifejezésre juttatni szolidaritását mindazokkal, akiknek hitük miatt hátrányos megkülönböztetésben vagy üldözésben van részüik. Ezért türellemmel és odaadással mindent elkövet, hogy ilyen helyzetek megszűnjenek.

A békeüzenet harmadik pontja arra hívja fel a figyelmet, hogy a vallási dimenzió sajátosan befolyásolja a békét.

Minden olyan kísérlet, mely korlátozni, vagy akadályozni akarja a vallásszabadság szabad megnyilvánulásait, elkerülhetetlenül visszahat az embernek embertársaival való békés együttélésének lehetőségeire. A vallásszabadság ezenkívül döntő módon hozzájárul a valóban szabad állampolgárok formálásához, amennyiben elősegíti, hogy minden emberben kialakuljon saját méltóságának tudata és átgondoltan vállalja a reá háruló kötelezettségeket. Az igazsághoz való őszinte viszony minden valódi szabadság lényeges előfeltétele.

A vallásszabadság további előnyeit a pápa így taglalta:

A polgári társadalom megbízhat a hívőkben, mert meggyőződésük következtében nem hagyják magukat totalitárius áramlatoktól vagy ideológiáktól könnyen befolyásolni. Ezen kívül a val-

(Folytatás a 2. oldalon)

Vasárnapi gondolatok

AZ ÉVKÖZI 6. VASÁRNAP
(február 14)

„Egy leprás jött Jézushoz. Térdre borult előtte és így kérte: »Ha akarod, megtisztíthatsz engem!« (Mk 1,40)

A leprások a nép, a társadalom, a vallási közösség kivetettjei voltak. A nép kivetette magából a halálhozó ragályos veszély miatt. A társadalom munkanélküliei voltak. A vallási felfogás súlyos bünt rótt fel nekik. Halálra ítélték, kiközösítették, munka- és családnélküliek, gyógyíthatatlanok voltak. Orvos, kórház, gyógyszer, Karításegélyszerv nélkül. Ma is vannak ilyenek, felismerjük-e őket?

Nem volt szabad egészséges emberekhez közel jönniük. Micsoda bátorság: közel jön Jézushoz. Mindent feltesz egy kártyára: itt az Isten, most vagy soha!

Porba veti port sem érő önmagát, úgy kérleli Jézust. Jézus-testvérünk segít a „kicsin”, a bajbajutotton. Tudunk-e mi is így szólani Istenhez?

A leprás bölcs ember és alázatos. Meghagyja a döntést Jézusnak: „Ha akarod...” Tudja, hogy élete, jövője Isten kegyétől, kegyelmétől függ. Ezt pedig nem lehet kierőszakolni...

NAGYBŐJT ELSŐ VASÁRNAPJA
(február 21)

„Mintán Jézus megkeresztelkedett, a Lélek arra ösztönözte, menjen ki a pusztába. Negyven napig kinn is maradt” (Mk 1,12)

Jézust Isten Lelke vezeti cselekedeteiben. Akár a Jordán partjára megy megkeresztelkedni, akár a pusztába. Minden ellenkezés, protestálás nélkül elfogadja Jézus a Lélek indításait. Milyen „Lélek” irányítja a mi cselekedeteinket?

A Lélek ösztönzésére böjtölni kezdett Jézus. Kitarzott 40 napon át. Mi hogyan böjtölünk?

Jézus nem futott el néhány kemény napi böjtölés után, nem adta fel. — Számos kifogásunk közül kikeressük a legalkalmasabbat, csak hogy „bizonyíthassuk”: nem böjtölhetünk. Csúpan képtelenek vagyunk rá, de a ténnyt magunknak sem valljuk be.

NAGYBŐJT 2. VASÁRNAPJA
(február 28)

„Jézus megjövendölte szenvedését”.

Az emberek a szépnak, jónak, szerencsének és boldogságnak megjövendölését várják — lásd az újságok horoszkóporovatait. Istennek nincs horoszkópja, Ő értünk és miattunk szenved.

Jézus szenvedésének jövendölésével elő akarja készíteni a tanítványokat a megváltás művére. Ehhez tanítványai nem értenek, nem is akarnak érteni. Őszintén: ma sem és mi sem...

(Folytatás a 2. oldalon)

Nem azt kívánom...

Nem azt kívánom, hogy jövőd mentes legyen minden szenvedéstől,

sem azt, hogy utadon csak rózsza teremjen, / sem azt, hogy keserű könnyek ne peregjenek arcodon, / sem azt, hogy soha ne érjen fájdalom: / Nem, nem ezt kívánom neked.

Mert vajon

nem vidámulhat meg a szív a könnyektől? / és nem nemesedhet meg a fájdalomtól? / és szükséghen, fájdalomban nem ébreszt benned / vigaszt és bizalmat Mária és Gyermekeinek mosolya?

Sokkal inkább kívánom azt:

hálással őrizd meg szívedben életed szép és drága emlékeit: / hogy bátran viselhesd a megpróbáltatásokat, / ha válladra kereszt nehezedik / és ha elérhetetlennek tűnik a csúcs, / melyre el szeretnél jutni, / sőt ha még a reménység fénye is mintha kialudna; / hogy növekedhessen benned Isten ajándéka / és évek során segítsen téged, / hogy felvidíthasd azok szívét, akiket szeretsz, / hogy találhass igaz barátot, / aki méltó barátságodra, akitől bizalmat kaphatsz; / hogy megállhass a viharok közepette / és a csúcsokat mégis elérhesd;

s végül, hogy örömben és fájdalomban mindig veled maradhasson az emberré lett Istenfia szelíd mosolya s vele mindig belső közösségben lehess, mert ez az Ő kívánsága / és az enyém is a te számodra.

Ősi ír kívánság

A püspöki szinódus üzenete

— Világ népei, azok, akiket megsértenek méltóságukban, megfosztanak szabadságuktól és javaiktól, üldöznek hitük miatt, kiszolgáltatnak különböző hatalmak kénye-kedvének: kijelentjük nektek, hogy az Egyház közel van hozzátok, köztetek és veletek Krisztus szeretetének tanúja akar lenni; ez a szeretet tesz szabaddá titeket, ez engesztel ki a memyei Atyával.

— Ti, a jóléti társadalmak elhagyottjai és kismizettjei, betegek, fogyatékosok, szegények, éhezők, emigránsok, menekültek, foglyok, munkanélküliek, elhagyott gyermekek, magányosak és öregek, ti valamennyien, a háborúk és szabados társadalmunk mindenfajta erőszakának áldozatai: az Egyház megosztja szenvedéseket, s titeket, szenvedőket pedig az Úrhoz vezet: ő megváltó szenvedésébe fogad mindnyájatokat és feltámadásának fényével megújítja benneteket az életet. Számítunk rátok, hogy megtanítsuk a világnak, mi a szeretet. Megtesszük mindazt, ami hatalmunkban áll, hogy megtaláljátok méltányos helyeteket az Egyházban és a társadalomban.

— Embertársak, tudatosítsátok a családi intézmény életterét és erkölcsi nagyságát. Keresztény családok, legyenek valóságos családi szentélyek, ahol férfiak és nők megnyílnak Isten és az embertárs szeretetére.

— Fiatalok, ti vagytok a világ és az Egyház reményesei. Ne hagyjátok megfélemlíteni magatokat a mai világ fenyegetéseitől. Ne veszítsétek el lelkesedéseteket, s ne adjátok magatokat a közömbösség martalékként könnyel-

VALLÁSSZABADSÁG NÉLKÜL NINCS BÉKE

(Folytatás az első oldalról)

lős hit arra ösztönzi az embert, hogy saját emberi mivoltát új módon értelmezze, aminek következtében őszinte odaadással áll a többi ember mellé a közjó megvalósításában. Eppen ezért arra kellene törekedni, hogy a vallásos és a hitetlen vagy ateista világ közti szembenállás megőrizze az ... őszinte és tiszteltető emberi dimenziókat.

A pápa nemcsak a kívülállótól követeli meg a vallásszabadság tiszteletben tartását, hanem rámutat a vallásos ember feladataira is, egyrészt hite élésében, másrészt a többiek jogainak elismerésében. Eppen a béke területén, mely az ember legmélyebb vágyakozásának kifejezője, mérheti le minden vallási közösség és minden egyes hívő, testvérei iránti szolidaritása, elkötelezettsége valódiságát. Az üzenet befejező pontjában a Szentatya Krisztus követőinek elkötelezettségére világít rá, hogy a szeretet jegyében közeledjenek embertársaikhoz és kovászként legyenek jelen a társadalomban. Az üzenet végén a pápa a veszélyekről és a veszélyeztetettekről szól:

Az erőszak kísértése állandóan lesben áll. Az önzés, a materializmus, a gőg egyre csökkentik az ember szabadságát. De nem szabad elbátortalanodnunk. Gondolataim különös együttérzéssel fordulnak azok felé, akiknek elvették szabadságát, hogy keresztény hitüket megvallják, akiket Krisztus miatt üldöznek: tudjuk, hogy áldozatuk, ha Krisztusával egyesül, a béke gyümölcseit termi.

A világnak békére van szüksége, a világ hően áhítja a békét. Imádkozzunk, hogy mindenki vallásszabadságban élje meg ezt a békét.

mű életre. Nézzetek Krisztusra, aki az út, az igazság és az élet: ő maga az igazi fiatalosság az új emberiség életében! Ő legyen részetekre is egy igazságosabb és testvériesebb világ megteremtésének az erőforrása.

— Asszonyok, ti jogosan küzdötök méltóságtok és jogaitok teljes elismeréséért. Bárcsak olyan világot teremtené ez a küzdelem, amelyben a párbeszéd és a kölcsönös megértés az elsőség! Ezt a világot tervezte a Teremtő, ennek sorsát bírta a férfira és a nőre. Ő adta nekünk Szűz Máriaiban azt az asszonyt, aki a nőiség és a lelki szépség teljessége.

— Ti, akik intézitek a népek sorsát, ti, akik kezetekben tartjátok a javak és a hatalom kulcsát, ti, akik egy jobb világ érdekében tervezitek az emberi jólét felé vezető utat, ti, akiknek birtokában vannak a rombolás és az elrettentés erői, ti, a tudomány, a kultúra és a művészet képviselői: tudatában vagyunk felelősségetek nagyságának, de kockázatos kétértelműségének is. A világnak békére van szüksége. Tiszteletben kell tartani az emberi személy alapvető jogait. Az emberi élet szent. Számítunk rátok és biztosítunk titeket imádságunkról, hogy megvalósíthassátok nehéz feladatokat. A tekintélyt azért kaptátok, hogy szolgáljátok, nem pedig, hogy leigázzátok az embert!

— Püspökök, papok és diakonusok, feladatunk, hogy élő egyházi közösségeket alkossunk, hívek közösségét, akik „állhatatosan kitaranak az apostoli tanítás mellett és a testvéri közösségben, a kenyértörésben és az imádságban” (Csel 2,42). Helyesen megkülönböztetve a hitelest a talmítól fogadjuk el a Szentlélek híveink körében jelentkező adományait; erősítsük bennük a közösség és a felelősség iránti érzéket.

— Testvéreink Krisztusban, éljük meg életszentségre szóló hivatásunkat, ki-ki a saját környezetében és valamennyien együtt a hívek közösségében. Válaszoljunk nagylelkűen Krisztus hívására: „Menjete, tegyetek tanítványaimmá minden nemzetet!” (Mt 28, 19). Valamennyien misszionáriusok vagyunk.

— Keresztények, különböző hitvallások követői, haladjunk előre az egység útján, Krisztus szándéka szerint, aki azt akarja, hogy „mindnyájan egy legyünk” (Jn 17,21).

— Hívők és jóakarató emberek, fogjunk kezét, hogy együtt építsük az igazságosság és a béke világát.

— Ti valamennyien, férfiak és nők, gyermekek és fiatalok, betegek és öregek, különböző körülmények közt élő, különböző fajú és kultúrájú népek; ti valamennyien, világiak, papok, férfi és női szerzetesek, ti, akik új utakat nyitva, elővételezitek az eljövendő világot, ti, akik a testvériség, az egyetértés, az igazságosság és a béke kötelekeit fontjátok, az Egyház magára ismer bennetek és azt mondja nektek: ne veszítsétek el a bátorságot, mert „a remény nem csal meg” (Róm 5,5).

(Katolikus Szemle)

EGY MONDATBAN

☉ Csehszlovákia 13 egyházmegyéje közül 10-nek nincs püspöke, mert a csehszlovák kormány nem engedélyezte a Szentszékhez hű püspökök kinevezését.

☉ A TASS szovjet hírügynökség jelentette, hogy január 6-án, az orthodox karácsony ünnepén, nagy tömegek töltötték meg a moszkvai templomokat.

KOVACS K. ZOLTÁN:

Közösségi tudat és egyéni felelősség

Két évtizeddel a II. Vatikáni Zsinat után a katolikus egyház püspökei őszi tanácskozásukon felmérték, milyen mértékben vállalták a világi hívők a határozatokban nekik szánt szerepet. „Istennek hála! Ma férfiak és nők, egyre többen elkötelezik magukat a keresztény szellemű munkára kulturális és technikai, szociális és politikai téren” — mondják a szinódusi atyák üzenetükben. Jó pedagógusok. Tudják, hogy dicsőretekkel célszerű kezdeni, ha később kérni, figyelmeztetni akarnak. Köszönetet is mondanak: „Az egyházi közösségek mély hálával gondolnak azokra a férfiakra és nőkre, akik még a vértanúságtól sem riadnak vissza, hogy a klérussal és a szerzetesekkel együttműködve építsék az Egyházat... Istennek hála, hogy a zsinat nyomán kibontakozó teológiának sikerült kidolgoznia olyan egyházi tanítást, amely szerint a világi híveknek nagyobb részt kell biztosítani az egyház életében és munkájában.”

Valóban ilyen eredményes volt a zsinati indítás a világi keresztények soraiban? Nem kétséges, hogy az egyház fogalmának értelmezése változásnak indult. Ha szóhasználatunkban ma még azonosítjuk is az egyházat a klérussal, a püspökökkel és papokkal, egyre szélesebb rétegekben tudatosul, hogy az Egyház a felszentelt papság és a világi hívők közössége, Isten vándorló, útkezes népe. Ebben a közösségben keres az egyes hívő közvetlen és személyes kapcsolatot Krisztussal. De a megújuló egyházban erősödik az a felismerés is, hogy a hiteles keresztényi magatartás ma elsősorban a társadalmi igazságosságért, a szegényekért és nyomorultakért, az üldözöttekért és elnyomottakért vállalt felelősségben jut kifejezésre. A hívő keresztény önálló aktivitásához vár biztatást, lelkiert lelkészétől, egyházi közösségeitől. Ezt az erőforrást keresi a kis vallási és báziscsoportokban, bibliakörökben, egyházi közösségekben.

Ezek a jelek bizonyítják, hogy új egyháztudat van kialakulóban. Ez azonban egyelőre gyenge hajtás, amely támogatásra szorul. Ehhez a kialakulóban lévő, egyéni felelősségvállalásban és közösségi magatartásban kifejezésre jutó új keresztény öntudathoz kíván segítséget nyújtani az őszi püspöki szinódus 14 pontos felhívása és közvetlen üzenete.* Szolidaritását fejezi ki azokkal, akik erre az útra léptek és áldozatvállalással, szenvedéssel, vagy cselekvő szeretettel és fiatalos lendülettel szállnak síkra az igazságosság és a béke emberi és társadalmi rendjének megvalósításáért.

Az egyház ebben a világi hívőkhöz szóló legújabb megnyilatkozásában hozzánk, külföldön élőkhez külön is szól, amikor az erőszak áldozatairól, mene-

kültekről és emigránsokról beszél: „Megtesszük mindazt ami hatalmunkban áll, hogy megtaláljátok méltányos helyeteket az Egyházban és a társadalomban.” Üzenetének összefüggésében tehát személyes és közösségi életünk tökéletesítéséhez ígér segítséget papjainkon, lelkészeinken, egyházi intézményeinken keresztül. Valójában egyéni és közösségi életünk egészségesebbé tételéhez kínál támogatást és közben arra biztat, hogy segítségét elfogadva személyes tanúságtétellel mutassuk meg közvetlen környezetünknek, és egyben a világnak, mi a szeretet.

Különös időszerezéssel érkezik ez az üzenet hozzánk magyarokhoz. Országunk, társadalmunk, a határokon belül és kívül élő népünk sorozatos megpróbáltatásai során újabb hullámvölgybe érkezett. Sorsunkat hosszú időre eldöntő kérdések várnak feleletre és megoldásra. A magyarság tragikus népeseletési helyzete, társadalmunk testi-lelki egészségének válságos állapota és széles rétegek erkölcsi nihilizmusa veti fel a kérdést: elér-e hozzánk az Egyház szava, a szinódus szeretetből fakadó, megújulást sürgető üzenete? Megértjük-e mi magyarok, hogy sorsunk egyre aggasztóbb fordulatai között a keresztény hitből fakadó közösségi tudat és személyes felelősségvállalás az a keskeny, kifelé vezető út, amelyre a szinódusi atyák, köztük a magyar püspökök is, így biztatnak: „Hívők és jóakarató emberek adjanak kezét, hogy együtt építsük az igazságosság és a béke világát”, — és benne mi magyarok a magunk életét, sajátos gondjaival.

VASÁRNAPI GONDOLATOK

(Folytatás az első oldalról)

Isten útja a szenvedésen keresztül vezet, ezen a jóvátételen keresztül hajlítgatja irgalmában kegyelemre a bűnt és a bűnöst. Ha sikerül, örül az Isten. Ha jobban ismernénk és szeretnénk Őt, mi is eljuthatnánk erre az öröme — ha a szenvedés árán is.

NAGYBÓJT 3. VASÁRNAPJA (március 6)

„Jézus a templomban találta a kereskedőket és pénzváltókat. Kötéltől korbácsot font és kikergette őket” (Jn 2—4)

A kereskedők először a templom falánál árusítottak, aztán a bejáratnál, míg elszentelenedve mindinkább behúzódtak a belső udvarokba. Egymást túlkiabálva igyekeztek jó üzletet csinálni, vevőket fogni. Veszekedtek is, ha fontosnak találták. Átfunkcionálták Isten házat saját céljaiknak megfelelően. Ezért zavarta ki őket Jézus.

A mai kor számos átfunkcionálási kísérlete nem fér ide. Viszont mindenki megtalálhatja a magáét... Jó ha rendbe tesszük a dolgokat, mielőtt Jézus csinál rendet.

Jézus adott esetben „kökemény” tudott lenni. Kereszténynek lenni nem azt jelenti, hogy mindent eltűrjünk. Ha a helyzet megkívánja, ki kell nyitni szánkat — ki kell állni az Isten, egyház, igazság... mellett. Függetlenül attól, hogyan fogadják az érintettek.

Fejős Ottó

* Teljes szövegét az Életünk januári és mostani számában olvashatjuk.

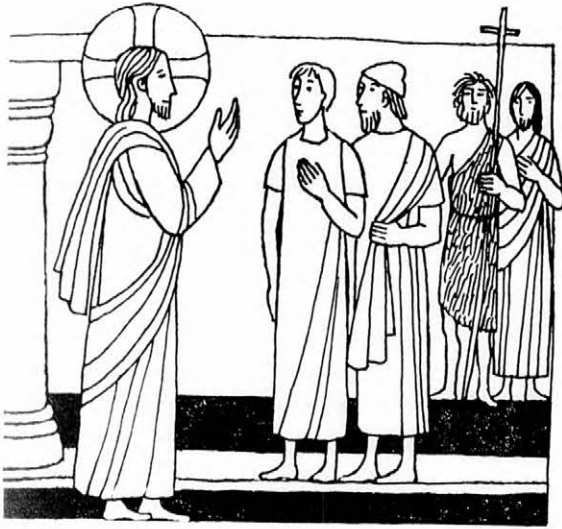
☉ Magyar Ferenc, az „Új Ember” felelős szerkesztője, római látogatásakor, átadta a Szentatya-nak egy Mária-pócon felvett cigány-mise kazettáját.

☉ P. Borbély István SJ, a magyar jezuita rend tartományfőnöke, 1987. november 27-én, a kanadai Hamiltonban, életének 85., hivatásának 67. évében hosszas betegség után elhunyt.

GYERMEKEKNEK

Kedves Gyerekek, szép volt a karácsony? Örültetek a kis Jézus születésének? Talán éjfél szentmisen is voltatok? Jó volt úgy igazán együtt lenni az egész családnak?

Ne csodálkozzatok azon, hogy nem kérdezem: mit kaptatok karácsonyra. Ezt úgymint mindenki megkérdezte biztosan — pedig akár hiszitek, akár nem, ez nem is olyan nagyon fontos! A kis Jézus nem azért jött a földre, hogy földi örömeiket szerezzen az embereknek. Per-

a Jordán folyó partján álltak, mikor Jézus arra jött. János és András utánamentek, mire Jézus meghívta őket magához és ők aznap nála is maradtak. El tudjátok képzelni ezt a napot és a beszélgetést? András és János sok mindentől kérdegethették Jézust, aki beszélhetett nekik a mennyei Atyáról, az emberek szeretetéről, talán a saját életéről, beszéltek Keresztelő Jánosról — este aztán elbúcsúztak egymástól és András és János hazamentek. Jézus nem marasztalta őket, nem is kényszerítette, hogy csatlakozzanak hozzá. De olyan mély benyomást tett rájuk, hogy András másnap elvitte testvérét, Simon Pétert és még másokat is Jézushoz: Fülöpöt, Natanaelt, stb. Ettől kezdve követői lettek Jézusnak. Itt-ott vele vándoroltak — de nem voltak állandó tanítványai. Ahhoz jobban meg kellett Őt ismernük — és elismernünk.

Látjátok, János és András, mivel megszerették Jézust, másokat is elvittek hozzá. Szeretitek ti is Jézust? Nem lenne jó másokat is elvezetni Hozzá? Hogy hogyan? Néha szóval is, beszélve a jó Jézusról — de leginkább a példátokkal.

Julika néni (Bécsből)

sze, az is szép és jó dolog, ha a szülők, rokonok a megszületett kicsi Jézus emlékére megajándékozzák a gyermekeket — de a lényeg, hogy az Úr Jézus saját magát adta ajándékkul az embereknek, azért, hogy haláluk után vele lehessenek majd a mennyországban. Ez a karácsony nagy ajándéka — ne felejtsetek el soha! És ez akkor is megmarad, ha valami miatt semmi ajándék nem fekszik a karácsonyfa alatt — vagy akár karácsonyfa sincs.

Emlékszem egy karácsonyra, 1944-ben, amikor háború volt, elmenekültünk a lakásunkból, semmit sem lehetett vásárolni. Ekkor voltam egyetemista, a húgom gimnazista. A kertben vágunk le a fenyőről egy ágat, a padláson találtunk egy lábatlan kaucukbabát, lécekből összeszögelgettünk nagybátyámmal egy jászolt, a babának két fehér csipkés zsebkendőnkől a húgossal inget varrtunk — és bár a fenyőgaly alatt a Jézuska-babán kívül nem volt semmi, de a család együtt volt: apám, anyám, húgom és én, nagybátyám és a felesége — nagyon szép karácsony volt! A Jézuska-baba átvészelte a háborút, a kibombázást, a forradalmat, szüleim, nagybátyámék halálát — és ha karácsonykor haza tudok menni a húgomhoz, ma is ott fekszik vacak kis jászolban a fenyőcsokor alatt, ami nálunk a karácsonyfát helyettesíti.

Ilyen örömhöz ez a kicsi Jézus — és ilyen szelíd a felnőtt Úr Jézus is. Biztosan emlékeztek még a január 17-i evangéliumra. János, a szeretett tanítvány elmeséli, hogyan találkozott Jézussal. Keresztelő Jánossal és Andrással

KISLEXIKON

Liturgia

A szó görög eredetű és kezdetben megbízott személyeknek a közösséget végzett szolgálatát jelentette. Már az Ószövetség szövegében megtaláljuk a „liturgia” szót „istentisztelet” értelmében és ez a szó jelentése a keresztény használatban is. A liturgia Isten dicsőítését és az ember megszentelődését szolgálja. Legfontosabb részei a szentmise, a zsolozsma és a szentségek; de ide tartoznak bizonyos liturgikus szertartások (pl. körmenetek) és a szentelmények (áldások) is.

a Jordán folyó partján álltak, mikor Jézus arra jött. János és András utánamentek, mire Jézus meghívta őket magához és ők aznap nála is maradtak. El tudjátok képzelni ezt a napot és a beszélgetést? András és János sok mindentől kérdegethették Jézust, aki beszélhetett nekik a mennyei Atyáról, az emberek szeretetéről, talán a saját életéről, beszéltek Keresztelő Jánosról — este aztán elbúcsúztak egymástól és András és János hazamentek. Jézus nem marasztalta őket, nem is kényszerítette, hogy csatlakozzanak hozzá. De olyan mély benyomást tett rájuk, hogy András másnap elvitte testvérét, Simon Pétert és még másokat is Jézushoz: Fülöpöt, Natanaelt, stb. Ettől kezdve követői lettek Jézusnak. Itt-ott vele vándoroltak — de nem voltak állandó tanítványai. Ahhoz jobban meg kellett Őt ismernünk — és elismernünk.

Látjátok, János és András, mivel megszerették Jézust, másokat is elvittek hozzá. Szeretitek ti is Jézust? Nem lenne jó másokat is elvezetni Hozzá? Hogy hogyan? Néha szóval is, beszélve a jó Jézusról — de leginkább a példátokkal.

Julika néni (Bécsből)

A Taizé-i ökumenikus szerzetesközösség által létre hívott és Rómában december 28-a és január 2-a között lezajlott nemzetközi ifjúsági találkozón kb. 25 ezer fiatal imádkozott együtt a békéért. Az ökumene jegyében tartott találkozóra sokan jöttek lengyelek, horvátok, sőt csehszlovákok is. Magyarországról — a Vatikáni Rádió jelentése szerint — mintegy ezer fiatal érkezett az Örök Városba. Részükre a vatikáni magyar kápolnában, az Aventinuson lévő bencés templomban és a Szent Péter bazilikában volt szentmise. Ez utóbbit a Pápai Magyar Intézet ösztöndíjas papjai mutatták be Keresztes Szilárd püspök, az intézet rektorával koncelebrálva.

A lengyel legfelsőbb bíróság jelentősen csökkentette az 1984-ben meggyilkolt Popieluszko atya gyilkosainak, négy titkosszolgálati tisztnek, a börtönbüntetését. Pietrowski kapitány büntetését pl. 25 évről 15 évre, Pietruszka ezredesét 15 évről 10 évre redukálták. A Popieluszko-család ügyvédje megdöbbenését fejezte ki, a betiltott Szolidaritás szabad szakszervezet elnöke, Lech Walesa pedig kijelentette, hogy a következő lépés logikusan az lenne, hogy a gyilkosokat megbízzák Popieluszko atya sírjának őrzésével. A nyugati sajtó is mély felháborodással reagált a híre.

Megnyitották az újonnan átrendezett és kibővített esztergomi Főszékesegyházi Kincstárt, amely az ország legjelentősebb és leggazdagabb egyházművészeti gyűjteménye. Az ünnepséget Paskai László prímás, esztergomi érsek köszöntő szavai után Pozsgay Imre, a Hazafias Népfront főtitkára nyitotta meg. A Kincstár egyedülálló gyűjteményét és történetét a Keresztény Múzeum igazgatója, Cséfalvay Pál és Dávid Katalin művészettörténész ismertette.

A fegyveres katonai szolgálat megtágadása miatt ismét szabadságvesztésre

Február ünnepei

Régi magyar nevén „böjtelő hava” a február hónap neve. A böjti előkészületek időszakának tartották, miután a farsang utolsó vasárnapja erre a hónapra esik.

Február másodikika Urunk bemutatásának ünnepe, — 1960 óta ez a hivatalos neve ennek a napnak, de a hagyományos szóhasználat ma is Gyertyaszentelő Boldogasszony napjának nevezi. A templomban gyermekét bemutató Mária: ebben a képben teljesedik ki az ünnep kettős jelentősége. Február 2-a hazánkban már a 11. század végén mint kötelező ünnep szerepelt, s mert a szentelt gyertya az ókeresztény korban Krisztus jelképe volt, így korán elterjedt ezen az ünnepen a gyertyaszentelés szokása. A Pray-kódex tanúsága szerint a magyar középkorban ezen a napon először a tüzet áldották meg, majd ennél a szentelt tűznél gyűjtötték meg a gyertyákat. Érdekes adatot őriz egy 1494-ből való királyi számadáskönyv: február másodikán a király a misén megjelent főpapok és országnagyok között gyertyát osztott szét. Régebben nagy tisztelettel őrizték a családokban az e napon szentelt gyertyát és számos népszokás alakult ki a szentelt gyertya körül. Gótikus szárnyasoltárainkon gyakran szerepel a kép: Jézus bemutatása a templomban, — így a kassai dómban is — hogy csak a legjelesebbet említsük.

Balázs napját legrégebbi kalendáriumainkban is megtaláljuk. Február 3-án van

Szent Balázs püspök és vértanú ünnepe, akinek országszerte elterjedt tiszteletét sok helynév és még több családnév őrzi. Ezen a napon különösen torokfájás ellen kérték a Szent segítségét, a balázsolás vagy Balázs-áldás formájában. Ennek alapját a Legenda Aurea nyomán az Érdy-kódexben leírt történetben találjuk: Szent Balázs püspök megmentette egy özvegynek a fiát, aki halzálkát nyelt és már fuldoklott.

Balázsolás

(Részlet)

Gyermekkoromban két fehér gyertyát tettem keresztbe gyenge nyakamon s úgy néztem a gyertyák közül, mint két ág közt kinéző ijedt őzike. Tél közepén, Balázs-napon szemem pislogva csüggött az öreg papon, aki hozzád imádkozott fölémhajolva, ahogy ott térdeltem az oltár előtt, kegyes szokás szerint, s diáku dűnyögve, amit sem én s ő se jól értett. De azért te meghallgattad és megóvtad gyermeki életem a fojtogató torokgyájtól, s a veszedelmes mandulák lobjaitól, hogy felnővén félszáz évet megérjek, háládatlanul, nem is gondolva tereád. Oh ne bánd csúf gondatlanságom, védj ma is, segíts, Sebesta püspöke!

Babits Mihály

Február 5: Szent Ágotának, Catania szülöttének napja, aki 250 körül szenvedett vértanúhalált. Magyarországon már a középkorban virágzó tisztelete volt — ilyen helynevek mint Szentágota, Kúnágotta is erről tanúskodnak. Szülőföldjén a tűzhányó lávája ellen kérik segítségét, nálunk főképpen tűzvész ellen fohászokodnak égi oltalmáért.

Február 10-én van Szent Skolasztika, Szent Benedek húgának ünnepe, akit a bencés rend női ága tekint alapítójának.

Február 14: Szent Cirill és Metód, a szlávok apostolának ünnepe. Nevükhöz fűződik a szláv nyelvű liturgia és a szláv írás. II. János Pál pápa Szent Benedek mellé Európa védőszentjeivé emelte őket.

Febr. 22: Péter apostol székfoglalásának ünnepe, amit az Érdy-kódex így nevez: „Szent Péter apostol székben való felmagasztalása”; a Debreceni-kódex pedig ízes magyarsággal „Szent Péternek székös ünnepe” néven említi.

Február 24-én Mátyás apostolra emlékezünk, akit Júdás helyébe választottak maguk közé az apostolok. Az ő ünnepéhez országszerte időjárásiregulák, jóslatok fűződnek, innen a nap magyar neve is: „Jégtörő Mátyás”. A középkor óta Mátyás apostol ábrázolásának ikonográfiai jele a szekerce, a kis balta. Nem kétséges, hogy ez is hozzájárult a népi képzeletvilág megtermékenyítéséhez. Így született meg a kapcsolat a Szent Apostol ünnepe és a közeledő tavasz között: Mátyás szekercéjével megtöri a jeget és ezzel a tél hatalmát is.

András Mária

A Vatikáni Rádió

MAGYARNYELVŰ EGYHÁZI ADÁSAI:

naponta: 19.15–19.30 óráig a 196 m-es középhullámon és a 31, 41, és 49 méteres rövidhullámon;

ismétlése: másnap reggel 5.45–6.00 óráig a 196 méteres középhullámon és a 31 és 41 méteres rövidhullámon.

